

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 stycznia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Centrale Raad van Beroep – Niderlandy) – Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (Uwv)/M.S. Demirci i in.

(Sprawa C-171/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Układ stowarzyszeniowy EWG–Turcja — Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących — Uchylenie klauzul zamieszkania — Świadczenia dodatkowe przyznawane na podstawie przepisów krajowych — Warunek zamieszkiwania — Zastosowanie wobec byłych pracowników tureckich — Obywatele tureccy, którzy nabyli obywatelstwo przyjmującego państwa członkowskiego)

(2015/C 073/04)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Centrale Raad van Beroep

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (Uwv)

Druga strona postępowania: M.S. Demirci, D. Cetin, A.I. Önder, R. Keskin, M. Tüle, A. Taskin

Sentencja

Przepisy decyzji Rady Stowarzyszenia nr 3/80 z dnia 19 września 1980 r. o stosowaniu systemów zabezpieczenia społecznego państw członkowskich Wspólnot Europejskich do pracowników tureckich i członków ich rodzin, w związku z art. 59 protokołu dodatkowego podpisanego w dniu 23 listopada 1970 r. w Brukseli, który został zawarty, zatwierdzony i ratyfikowany w imieniu Wspólnoty rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2760/72 z dnia 19 grudnia 1972 r., należy interpretować w ten sposób, że obywatele państwa członkowskiego, którzy jako pracownicy tureccy należeli do legalnego rynku pracy tego państwa, nie mogą, ze względu na zachowanie obywatelstwa tureckiego, powoływać się na art. 6 decyzji nr 3/80, domagając się niestosowania wobec nich warunku zamieszkiwania, od spełnienia którego ustawodawstwo tego państwa uzależnia wypłatę specjalnego świadczenia o charakterze nieskładkowym w rozumieniu art. 4 ust. 2a rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w wersji zmienionej i uaktualnionej rozporządzeniem Rady (EWG) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 647/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 kwietnia 2005 r.

⁽¹⁾ Dz.U. C 178 z 22.6.2013.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 15 stycznia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Centrale Raad van Beroep – Niderlandy) – Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank/L.F. Evans

(Sprawa C-179/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Ustalenie ustawodawstwa mającego zastosowanie do pracownika w dziedzinie zabezpieczenia społecznego — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Zastosowanie — Zatrudnienie obywatela państwa członkowskiego w konsulacie państwa trzeciego położonego na terytorium innego państwa członkowskiego, w którym pracownik ten zamieszkuje — Konwencja wiedeńska o stosunkach konsularnych — Artykuł 71 ust. 2 — Ustawodawstwo krajowe przyznające ułatwienia, przywileje i immunitety stałym rezydentom)

(2015/C 073/05)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Centrale Raad van Beroep

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank

Druga strona postępowania: L.F. Evans

Sentencja

Artykuł 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, zmienionego i uaktualnionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1992/2006 z dnia 18 grudnia 2006 r., w związku z art. 16 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że w okresie, w jakim obywatel państwa członkowskiego był zatrudniony w urzędzie konsularnym państwa trzeciego położonym na terytorium państwa członkowskiego, którego nie jest on obywatelem, lecz w którym pracownik ten zamieszkuje, obywatel ten nie podlega ustawodawstwu państwa członkowskiego w rozumieniu tego przepisu, o ile zgodnie z ustawodawstwem państwa członkowskiego swojego miejsca zamieszkania, przyjętego na podstawie art. 71 ust. 2 Konwencji wiedeńskiej o stosunkach konsularnych, sporządzonej w Wiedniu w dniu 24 kwietnia 1963 r., obywatel ten nie jest objęty krajowym systemem zabezpieczenia społecznego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 189 z 29.6.2013.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 14 stycznia 2015 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) – Zjednoczone Królestwo] – The Queen, na wniosek Eventech Ltd/The Parking Adjudicator

(Sprawa C-518/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Konkurencja — Pomoc państwa — Artykuł 107 ust. 1 TFUE — Zezwolenie udzielone wyłącznie taksówkom londyńskim, ale nie prywatnym pojazdom przeznaczonym do najmu z kierowcą, na korzystanie z pasów przeznaczonych dla autobusów — Pojęcie pomocy państwa — Zasoby państwowe — Korzyść gospodarcza — Selektywna korzyść — Wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi)

(2015/C 073/06)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: The Queen, na wniosek Eventech Ltd

Strona pozwana: The Parking Adjudicator

przy udziale: London Borough of Camden, Transport for London

Sentencja

- 1) Zezwolenie taksówkom londyńskim – dla celów stworzenia bezpiecznego i efektywnego systemu transportu – na poruszanie się po znajdujących się na drodze publicznej pasach przeznaczonych dla autobusów w godzinach obowiązywania ograniczeń w ruchu na tych pasach w powiązaniu z zakazem korzystania z owych pasów przez prywatne pojazdy przeznaczone do najmu z kierowcą, chyba że następuje to w celu zabrania lub wysadzenia pasażerów, którzy wcześniej je zamówili, nie okazuje się mieć charakteru wiążącego się z użyciem zasobów państwowych lub z przysporzeniem tym taksówkom selektywnej korzyści gospodarczej w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, co powinien jednak ustalić sąd odsyłający.